

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 26, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL PRESENT NÚMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

UN QUE FA EL VIU

Una casa barata? Preu per preu, m'estimo més una bomba, que té més bonà vista.

Sigues un revolucionari

Si, cal que sigues un revolucionari. Entenguem: un revolucionari de tu mateix, de les teves idees, dels teus pensaments, dels teus sentiments. Es una revolució espiritual la que precisa en cada home. Es necessari enderrocar defectes i suplir aquests per virtuts i bones qualitats. Si no ets prou bo, esforça't per ser-ho més. Si per cas has notat

mai en tu una covardia, una debilitat indigna. deixant així mal parada la teva dignitat d'home, penedeix-te'n sincerament des del fons de la teva consciència i fes el ferm propòsit de no reincidir mai més en semblant mancament. Vulgues fer tota cosa cada dia amb major cura i escrupolositat per tal que sigui més perfecta. Exercita el teu cervell en meditacions serioses i elevades, i en totes elles no t'oblidis mai de barrejar-hi tot el sentiment del teu cor, i així d'elles en be-

neficiaran de segur tots els teus germans en humanitat. Quan posis en obra pràctica el fruit d'alguna d'aquestes teves meditacions, i fins i tot en l'obrar de cada dia, com deia més amunt, fes que no hi manqui mai entusiasme i bona voluntat i no hi regategis esforç de cap mena. I si per cas no assolis els falaguers resultats dels teus bons desitjos, no acuis ningú ni tampoc et desanimis; pensa que el fruit de la Natura necessita el seu temps just per a assolir la saó

que fa ser-lo saborós i nutritiu, i el teu pla, la teva obra, el resultat dels teus afanys i volers, els deuria mancar quelcom — l'home es fallible en tot — tal volta ambient favorable, o potser, també, consistència inicial, per a fructificar com tu esperaves; caldrà per tant, que treballis, que meditis de nou, que moguis altra volta les palanques del teu cervell i de la teva voluntat, i que novament amaris tot aquest treball amb abundància de sentiment i el passis amb major cura pel gresol d'una sàvia prudència... I quan de nou creguis arribada l'hora oportuna, aventura un altre intent, esperançat i ple de sant optimisme..., i així sempre, fins aconseguir la victòria definitiva.

Es essencial que sàpigues que el principal camp d'operacions on has de desenrotllar l'obra de perfeccionament de tu mateix, allí on ha d'entaular-se la lluita constant, perfidiosa i santa, on ha de lliurar-se aquella revolució de què parlàvem, és en el teu pensament; allò que pensis, allò seràs. Després ve la voluntat. Aquesta ha d'ésser potent com un exèrcit, però com un exèrcit invencible. No consentis que res ni ningú esclaviti o invadeixi el terreny sagrat del teu propi pensament. Sigues, però, aquí més que enlloc, un revolucionari; renova't sempre; l'estacionament és la mort. Examina i compara el pensament d'altri: essent pitjor que el teu, rebutja'l enèrgicament; si reconguessis, però, que és millor que el propi per a la consecució més curta i eficaç de l'ideal perseguit, adopta'l sens recel ni feblesa; no escoltis ni temis el que puguin dir de tu la covardia o la ignorància.

Tingues sempre valor per seguir serè i impàvid el camí que et senyali la teva consciència. La Consciència, ho entens bé? La Consciència que és guia, que és llum de l'esperit, i que si ets zelós d'escoltar-la i d'o-beir-la fidelment en tot quant t'aconselli, tingues per cert que caminaràs sempre!, segur i tranquil pels viarans avui tan afrosos i difícils de la vida.

GALLARANC

La Presidència dels Estats Units

El dia quatre d'aquest mes, o sigui, fa cinc dies, va deixar d'ésser Calvin Coolidge president dels Estats Units, i va agafar el timó de la Unió Americana Herbert Hoover.

Hoover no és un president segons el nostre cor, que diu la Bíblia.

Té aquest home, però un avantatge. I és que no és cap incògnita, que amb ell un no pot fer-se il·lusions, que sabem ja des d'ara que ha d'ésser el continuador fidel dels Coolidge, dels Harding.

Amb ell, la presidència dels Estats Units serà, com mai, una administració, una gerència.

Seguirà, doncs, la tradició i l'orientació dels seus predecessors immediats, els brillants capitans d'indústria que han fet rics als ianquis.

Volem dir, que han triomfat el capitalisme i l'armamentisme.

O, més clar:

Que continuen essent els amos de Nord-Amèrica i del món els banquers de Wall Street.

No s'arranjarà, doncs, allò de Nicaragua.

Ni se solucionarà la qüestió dels deutes.

Ni acabarà la rivalitat amb Anglaterra a la mar i amb el Japó a Orient.

Els petroli, els emprèstis, la competència d'armaments navals dominaran els afers de l'Estat i pertorbaran, com fins ara, el somni dels pobles.

I per tal que tot no sigui dolent, com una petita llum d'esperança, brillarà al pavelló de bandes i estels el punt d'or de l'inútil pacte Kellogg.

Lluita

Quants de giravolts i quants de capgirells ha fet la Humanitat sobre aquest terròs del món. L'odi, l'amor i la lluita han estat molt de temps els companys inseparables de l'home. Per odi ha agafat la pedra, ha estès l'arc i ha disparat el fusell; per amor ha polsat la lira i ha creat la poesia. Durant molts anys, la lluita de l'home ha estat salvatge, sagnant; defensant les coves contra els animals que s'hi feien a mossegades, remoyent els terrossos que no daven pa si no se'ls amarava de suor, i guerrejant contra els altres homes, els egoïsmes dels quals creaven, per una part, l'abundància, i per l'altra, la misèria. Tot aquest temps, ha estat l'edat de l'esclavitud de l'home, l'edat de la lluita i de l'odi.

Avui sembla que una nova era ha d'omplir la terra de pau. El poble i l'home senten bellugar dintre les seves entranyes un nou ésser, una nova concepció de la vida. A la guerra, que havia estat l'ideal més gran de l'home, avui se la menysprea, se l'insulta, se l'acusa de la sang que fa vessar encara. I aquella mare que negava el nom de fill al guerrer vençut, avui contempla la bandera i murmura: —"Lladre", plorant el fill perdut.

Ara més que mai és l'hora del treball. Cops de mall; treballam, pensem i eduquem-nos els uns als altres. La indústria que agafi l'aigua dels oïms i dels rius i que la doni a la terra assedegada, que doni màquines per segar el blat i per llaurar la terra, i veureu que aquests terrossos aspres ens donen el pa per tots. I amb el pa començarem a tenir la llibertat, que ha d'ésser la fita del nostre ideal.

La lluita que ara comença és també cruenta; ja no és de l'home contra l'home, sinó de l'home contra la ignorància, de la llum contra la foscor, de la veritat contra la mentida. I la ignorància no és solament el desconèixer les lletres, i els ignorants no són tampoc els pagesos. Ignorant és el savi que es creu superior perquè ha descobert una llei, i l'artista perquè ha creat una obra. Per ignorància han mort els assassins, per ignorància freqüentem i hem creat els bordells i les tavernes, per ignorància llencen els fills a la borderia, per ignorància explotem i ens enganyem els uns als altres.

Pietat, amor i tolerància són els lligams que poden fer canviar als homes. Llencem els fusells i els revòlvers, que només fan néixer odi; prenem l'aixada o la ploma i si-guem bons i sincers, estimem-nos, i veurem que de la mateixa manera que la llum del sol fa recular les tenebres de la nit, la veritat acabarà amb la ignorància de la nostra ànima i la dels nostres germans. Fora odis i lluites entre els homes; que tots els que estimin sincerament el poble, que s'acostin i que treballin amb ell. Que obrin escoles i que formin mestres, però no mestres negociants, com quasi tots els d'avui, sinó homes de cor, que estimin els nens i que sàpiguen fer-los lliures i sincers, enemics de les vanitats i dels odis.

ENRIC ADROHER

O P I S S O

BARCELONA

recopilació de dibuixos de costums
barcelonins

7 Ptes.

La humana imbecilitat

Tot llegint els llibres i els opuscles dels estadistes i sociòlegs de la generació de pedants nascuts en bressol d'or, en els que entre núvols d'encens i paraules ampulloses ens canten les excel·lències de la Moderna Civilització, i arriben fins a proclamar el "no més enllà" de la perfecció de les coses humanes del present segle vint, pels que estem per la realitat i no toquem el Cel amb les dents, sinó que de peus a terra veiem les coses tal com són i no pel cantó de la fantasia i de la conveniència, més de quatre vegades en veure la immensa rastellera de mentides i de barbaritats que pretenen fer-nos creure amb la pindola daurada dels seus discursos i sermons, no podem de menys que vomitar tota la bilis i la fel que ens amarga l'ànima i engegar-los més lluny d'allà on es pon el sol.

Perquè sembla mentida que essent tant palesa com és la imperfecció de la Humanitat, hi hagi encara cretí que vulgui fer-nos creure que vivim en el millor dels móns i que la generació d'avui és la més perfecta de totes les que s'han succeït damunt dels

pobles de la terra durant els segles i segles en què roda el món.

Diuen els pedants i estadistes de saló:

—Es que la Civilització d'avui no és la dels primers temps de l'home semi-selvatge que isolat dels altres per la ferotgia de la Naturalesa en plena transformació havia de lluitar contra tot; avui els homes s'han fet sociables, i heu-vos aquí els pobles i ciutats amb els avenços de la Ciència que tots els homes en gaudeixen per un igual.

Mes, en arribar a aquest punt un home es pregunta:

—Es que veritablement ha progressat la Humanitat? Es tan elevat aquest grau de civilització a què hem arribat que veritablement ens allunya dels primers segles de la formació i evolució del món?

Perquè vistes les coses pel cantó de la realitat i estudiant, no en els llibres ni en els opuscles, sinó en la pràctica, en l'ànima i els sentiments de les gents, veiem, dolorosament sorpresos, que no és pas veritat el que diuen, que és tot mentida i que la Humanitat ha caminat molt poc des del seu punt de partida.

Exteriorment, haurà canviat a través dels temps la constitució orgànica de des dels antropoides i neanderthals de l'edat de pedra amb els individus d'avui; mes espiritualment no gaire, ja que l'home d'avui té el cervell i obra d'igual manera com aquells primitius que amb llurs eines de sílex treballaven els dòlmens i els menhirs, i per a abastar un tros de carn lluitaven amb les feres i fins amb els seus consemblants.

No; la Humanitat no ha progressat, i tots aquests invents famosos que diuen que són motiu d'orgull pels mortals que poblem el planeta, serveixen més per desgràcia, per a un pitjor. Perquè si per una part beneficien l'home en la col·lectivitat, per altra part el perjudiquen enormement en la individualitat.

No és tot u enumerar les coses glòries i deixar de banda les que no ho són.

Parleu-los, parleu-los als sociòlegs i estadistes de l'altra banda de la barricada, dels antagonismes de la Civilització, d'aquesta Civilització que tant ens ponderen; recordeu-los la lluita de l'home per l'home per la monstruosa llei del salari; parleu-los de l'entronització dels poderosos en els pilans de la Societat, que fan i desfan al seu gust tenint el món sota els seus peus; parleu-los de la prostitució, dels vicis, de les persecucions i les injustícies, i se us taparan les orelles perquè no en volen saber res de l'esclavitud moderna gens envejable de la dels temps passats.

I és que la Humanitat d'avui és una humanitat malalta, sobretot dels nervis.

Isoladament si que s'han donat casos de perfecció humana en els grans homes representatius i en els genis que han brillat deixant una estela imborrable; mes col·lectivament la Humanitat dista molt d'haver assolit el camí de la perfecció.

Com si tingués infiltrada una epidèmia de pertorbació mental, la Humanitat d'avui viu atrofiada i degenerada. Incapaç de regenerar-se per ella sola, resta resignada en la més fatal de les passivitats xipollejant en el fangal de la civilització, plena de miasmes i olors pestilents.

I en mig d'una infinita nit de tenebres va seguint el llarg Via-Crucis que durant segles i segles va deixant d'herència a les generacions.

SALVADOR MAJO

Aviat

D I D E R O T

L A M O N J A

2'50 Ptes.

El "Groom"

Es un xicotet que de petit ja coneix al primer cop d'ull totes les banalitats en què es mou la gent de diners.

Té tot just deu o dotze anys; clar que és menor d'edat; mes la llei és sovint violada, i la misèria és mala consellera; i ja tenim el xicotet, tot menut, bufó, abillat amb un vestit més o menys militaritzat, però que a ell li dona una certa gràcia i vivacitat que suggerona.

La seva tasca diríeu que la coneix de qui sap el temps. La precisió mecànica amb què l'executa us ho fa pensar.

Si el visitant és d'aspecte atrotinat, no es mou del lloc on seu o passeja; però si és un senyor amb tots els ets i uts, que això prou es veu amb la marca de l'automòbil, el xicotet es trenca de tant vinclar-se. Tot seguit obre el paraigua si plou, per tapar el qui baixa en obrir la portella, i separa les fulles de la portalada per tal que les senyores no hagin d'acomplir aquest treball tan feixuc, i el bon vailet no descansa fins aconseguir la propina, que li permet augmentar la minsa retribució que rep del burgès que el mana.

No direm que el "groom" cuiti a posar en mans de sa mare el producte de les seves reverències i acataments, car si això no fos tan humà, semblaria una contalla d'En Folch i Torres.

Però hom no es preocupa del destí del diner que percep el xicotet; hom troba, però, ben trist el destí del vailet. Hom el veu que tan menut, i ja forma part d'aquests oficis inútils i servils que ha creat la societat; i essent ell el més innocent de tots, ens fa llàstima, més encara perquè sempre, o gairebé sempre, on ell serveix, tot, o gairebé tot, és corromput i immoral.

.. JOSEP CERVELLO

MURGER

ESCENES DE LA
VIDA BOHEMIA

Traduc. E. Lluelles.

2'50 Ptes.

Miss Europa i la política europea

La primera sorpresa, encara que volguda, per la Srta. Hongria, fou segurament el trobar-se convertida de cop i volta en reina de la bellesa europea. De totes maneres, com la cosa no sortia de la possibilitat, segurament que al cap i a la fi es deu haver donat compte del paper principalíssim que el tribunal de París, en representació de tots els europeus, li conferiren.

Ara, però, els seus exaltats paisans li volen conferir un paper que qui sap si depassarà les seves possibilitats. En volen fer una mena d'ambaixador de les seves ambicions nacionals als Estats Units.

Ens sembla, senyors patriotes hongaresos, que això de voler que la vostra representant al concurs de bellesa porti la vostra queixa a Amèrica és una cosa veritablement nova, ara que poc pràctica i fins i tot poc política, perquè no sé si teniu en compte que la ahir miss Hongria és avui miss Europa, i que no us representarà solament a vosaltres, sinó a tota Europa, i per tant no sou vosaltres els únics que teniu dret a fer-la ambaixadora, i feu-vos el càrrec dels mals de cap que li donaríem si tots li poséssim un botonet i li donéssim uns papers i unes protestes. L'exposaríem a que la rigorosa Duana americana no la deixés entrar, i llavors ens quedéssim tots sense representant.

Els fakirs

El fakir "The Great Molist" ens ha parlat dels fakirs dient que és una enredada de les més grans que s'han vist.

Ell té mils d'experiències per a poder parlar així i coneix tots els mil *trucos* dels que es valen els fakirs.

Ell és un fakir de ciència, té la ciència del patir, es travessa la carn viva i s'encén amb foc ben viu.

Ell ens ha mostrat cremades i ferides, i ens ha dit: Els grans fakirs de les Índies són més indús que fakirs; ens fan jocs d'allucinisme, però, de veritat, ni cinc.

Nosaltres ja ens ho pensàvem, i quan veïem un fakir amb aquelles cabelleres, cadavèric, neulat, prim, i amb una cara que sembla l'encarnació del patir, si ens diu que la seva raça té un do de Déu per sè així, ens fa pena i ens fa fàstig ell i el déu que l'ha parit.

Els que hem vist a "The Great Molist" no creiem en els fakirs, ell es planta les agulles i sap somriure patint.

Oi més, ell no té la dèria de passar per un fakir.

Ell sap dir: "Si tots els homes som mig indús, mig fakirs; la vida té més agulles i saben més de ferir que les agulles que em planto".

A fe, ho creiem ben bé així, i encara hi afegiríem:

El món és com un gran circ; tots anem brodatats d'agulles i de foc que crema viu; tothom és fakir per força, però sovint, molt sovint, surt algun rei de la trampa i ens amaga l'ou al mig.

FLIC

Correu de l'estranger

ELS ITALIANS ACUSEN EL GENERAL NOBILE

La comissió que estudia l'expedició polar ha tramès a Mussolini un raport comprenent tres parts:

Primera: Les causes que determinaren la pèrdua de l'aeronau.

Segona: La conducta dels supervivents.

Tercera: Les obres de auxiliament.

Les respostes al primer punt estableixen que la pèrdua de l'aeronau fou causada per una falsa maniobra. La responsabilitat és, per tant, del comandant del dirigible.

Sobre el segon punt, la comissió afirma que la conducta dels comandants Zappi i Mariano és digna d'elogis.

Quant al salvament del general Nobile, la comissió estima que aquest acte no té cap justificació.

Quant a les obres de socors, la comissió creu que fou acomplida amb gran alè pels italians i l'eficax col·laboració dels estrangers. Creu que constitueix un exemple admirable de solidaritat humana, que culmina en el feliç creuer del *Krassine* i el sacrifici heroic i generós d'Amundsen,

Pintura i barba

Sabeu quin és el país del món on les dones es pinten més! Ho sabeu, és clar! Aquest país—diren sense vacillar—és l'Amèrica del Nord. I tindreu raó. Tots els "records" del món pertanyen avui dia, en efecte, als Estats Units. Aquest país és el país on hi ha més diners, més vaixells de guerra, més invents, més cataclismes, més crims...

La quantitat de cremes, pintures, depilatoris, mixtures, etcètera, etc., que, segons les estadístiques, es consumiren l'any passat, als Estats Units és formidable. Heu-vos aquí algunes de les dades subministrades pel departament de comerç de Washington!

15.275.000 de dòlars en perfums, 14.562.000 en tintures pels cabells, 3.815.000 en sabons especials...

No hem d'imaginar, però, com fan molts, que el *maquillage* sigui una cosa moderna. No. Quan els arqueòlegs fan l'inventari d'alguna espluga prehistòrica, troben tot sovint, junt ab les eines de sílex i les mandíbules de lleopard o de rinoceront, uns potets d'argila cuita al sol, que contenen encara vestigis d'una pasta roja; es tracta, generalment, de l'hematites, que és una mena d'òxid de ferro. Doncs bé, aquest òxid era precisament allò que usaven les gentils neolítiques per untar-se els morrets.

Ara que, segons asseguruen els historiadors, eren els homes, en aquells temps, els qui preferentment es pintaven. Però no feu escarafalls. Podrien pintar-se i conservar les pràctiques de la més acusada masculinitat. No són precisament els mascles aquells que la naturalesa ha engalanat amb més cura i brillantor? Mireu els pavons, els galls, els braus, els lleons... i compareu-los amb les corresponents femelles. Aquells semblen nats per a l'amor; aquestes, per a les feixugues i prosaïques feines de la llar...

Tanmateix, si les dones han conservat tan temps el costum de pintar-se, els homes han estat menys constants, menys conseqüents. Ja hem dit com en temps prehistòrics es maquillaven. Avui dia no ens pintem, generalment, però ens rasuram amb una meticulositat i una fe, que som molt lluny de posar en coses més transcendents. Hi ha hagut èpoques, en canvi, en les quals la suprema distinció i galania ha restat localitzada en la barba. En temps de Jaume el Conquistador, hom feia residir a les barbes allò que avui posem un bon tros més avall.

I encara, actualment és creença general que la secreció que produeix la barba és la mateixa que perpetua el gènere humà. Els eunucs—hom diu—no tenen barba perquè estan mancats de les dues glàndules en les quals s'elabora el preciós licor de la procreació. Hom pretén, així mateix, que els homes molt peluts són els més dignes de perpetuar l'espècie, els més vigorosos, els més aptes... Heu-vos aquí, doncs, per on els orangutans, una vegada més, honoren la humanitat.

Mèxic

Després de moltes provatures infructuoses, els catòlics mexicans, aprofitant les ambicions d'alguns generals desapareixius a qui el nou règim establert no els complau, pel que té d'ordre, i per no deixar-los campar al seu gust, assaltant de tant en tant, com abans podien fer, les ciutats al seu profit, han aconseguit que la revolta esclatés en molts estats de Mèxic. Es bo de veure pel que té de lliçó de coses, l'actitud aquesta dels catòlics a Mèxic. Ells, els etèrns predicadors de la pau, els humils, els qui predi-

quen arreu la sotmissió als poders constituïts, no es recorden de les seves doctrines d'humilitat tan bon punt aquests poders els toca de prop o de lluny els seus interessos. Llavors tota la humilitat es torna orgull, i tota la sotmissió es torna rebellia.

Costa de creure que aquells creients de Mèxic siguin els descendents d'aquells que en l'imperi romà morien estoïcament per un ideal despulat de tot interès terrenal. Total no pot anar de costat amb Sant Esteve ni al costat de cap dels cristians que feren les catacumbes.

Les informacions que ens vénen de Mèxic per bé que tendencioses, semblen pervenir quasi totes de New York; puix donen per segur que a tot el país s'han alçat partides en revolta, i potser aquesta serà la dificultat més grossa que haurà travessat el nou règim.

Portes Gil, el president interí, però, ha tingut una bona visió de la sotmissió i ha fet ministre de la guerra a Calles, el qui gosà posar en vigor les lleis que ara produeixen la revolta. Ell és l'únic que sabrà imposar-se i qui de nou portarà la normaltat a la seva pàtria, fent un altre gran servei a Mèxic, que tard o d'hora sabrà agrair-li-ho.

J. J. ROUSSEAU
CONTRACTE SOCIAL

Traduc. R. Vinyes.

250 Ptes.

Hipocresia

Heu-vos así una paraula de les més extenses i variades en matisos i colors, tan popular i repetida; una paraula inescotable per la polèmica, que abarca tot el món.

Heu-vos ací un tema vell, tan vell com la mateixa humanitat, perquè va néixer junt amb ella; un tema que té dos caires, un de planer i l'altre escabrós; fàcilment assequible; i ho prova que és ben assequible el gran nombre de adeptes i convençuts (?) amb què compta i amb què cada dia va arrelant més profunda i fermament en el cervell de la majoria d'humans, que accepten convencionalment llurs falses teories i conceptes, com a coneixements pràctics de provada utilitat i segura precisió, com una ciència indispensable per viure bé, amb tota mena de comoditats i luxes.

Fa pocs dies em deia un amic que mantés vegades havia pensat posar una escola on ensenyar amb acurada pulcritud i màxima perfecció, el camí recte, avui el més noble i sa. L'art de fingir: La Hipocresia.

—Pots ben creure — deia l'amic — que aquesta mentidera i repugnant, però profitosa ciència, s'ha donat tant de moda, que sens dubte fóra un negoci rodó, dels més lucratiu; com que és una carrera fàcil de cursar i que està a l'abast de totes les intel·ligències, estic segur que les aules estarien curulles de joves i vells desitjosos de perfeccionar-se i apendre's de cor els mil i un consells per gaudir del plaer de viure a l'esquena dels altres; per riure's del pròxim en cas de dol, posant cara de rosa marcida; saber embetumar i raspallar les persones de pessetes o d'influència, per treure'n el que els convingui, per més odi que li tinguin; aparentar ànima caritativa tenint-la vil; donar un duro filantròpicament, per després arreplegar-ne cinquanta arrancant la pell a l'afavorit, sens que se'n doni compte, amb finesa i dissimul; i bo i cometent totes aquestes vileses, ésser ben mirat, respectat i obsequiat per una majoria.

No us sembla, amics, que aquesta és la ciència ultraperfecta, la menys perjudicial, la més agradable i la més pràctica...?

Avui més que mai l'home de careta, el

que tira la pedra i amaga la mà—l'hipòcrita—és sens discussió l'home excelsament perfecte. Quin és el camí que condueix a aquesta perfecció indispensable i necessària?—Aparentar el que no neix de l'ànima noble i generosa, el que no es sent; i, pensant-hi molt, arribar a fer-se el càrrec que veritablement es sent, per adquirir-la i esdevenir-ho amb tota propietat, assolint així l'ideal.

Es cert que pocs humans resten per convertir, però com que la veritat amb sa nuesa és crua i mantes vegades inassequible, en els més l'angoixa els doblega, els crema les parpelles llur llum potent, moren de desesperació i amb el cervell eixut de tant pensar; aquests, de vegades, és suïciden; els altres no.

Jo crec que per evitar-los més sofriments, per humanitat, s'haurien de fundar escoles—com deia el dit amic—posant-hi un rètol que es llegís: Escoles de la hipocresia o de la veritat més practicada i creguda—, aleshores modificarien els diccionaris encapçalant la definició de la Veritat i substituint-la per antiquada, amb la paraula de moda "Hipocresia".

ROBERT VALLRIBERA M.

ENRIC LOPEZ BENTURAS

El passat dimecres, dia 6, a la nostra ciutat, i a l'edat de setanta tres anys, morí el senyor Enric López Benturas, germà de l'editor de "La Campana de Gràcia", Antoni.

Enric López Benturas havia esmerçat les seves energies en el comerç; havia consagrat la seva vida al treball, fou comercial i personalment, un home recte i just, estimat de tothom.

L'enterrament, que tingué lloc l'endemà dijous, o sigui abans d'ahir, constituí una sincera i sentidíssima manifestació de l'afecte que la ciutat tenia per Enric López Benturas.

A la seva família el nostre condol.

Medallons rurals

EL METGE

Tots els metges de poble són iguals.

Jo n'he conegut un dels més betzols.

Es feia una torre i en visitar els malalts receptava carretades de rajols.

N'hi ha d'espavilats que fan carrera

i són ben vistos per tots els veïns

i es casen amb la filla de la botiguera

i si els malalts es moren, que els colguin (terra endins).

Que un pagès ha pres mal? Doncs bé,

(purgueu-lo).

Que un hom té mal de coll? Purgues també.

Es el metge que ho diu i respecteu-lo.

Les purgues a tothora i per a tot van bé.

Arribà al poble; trobà cares estultes

i visitava a peu amunt i avall,

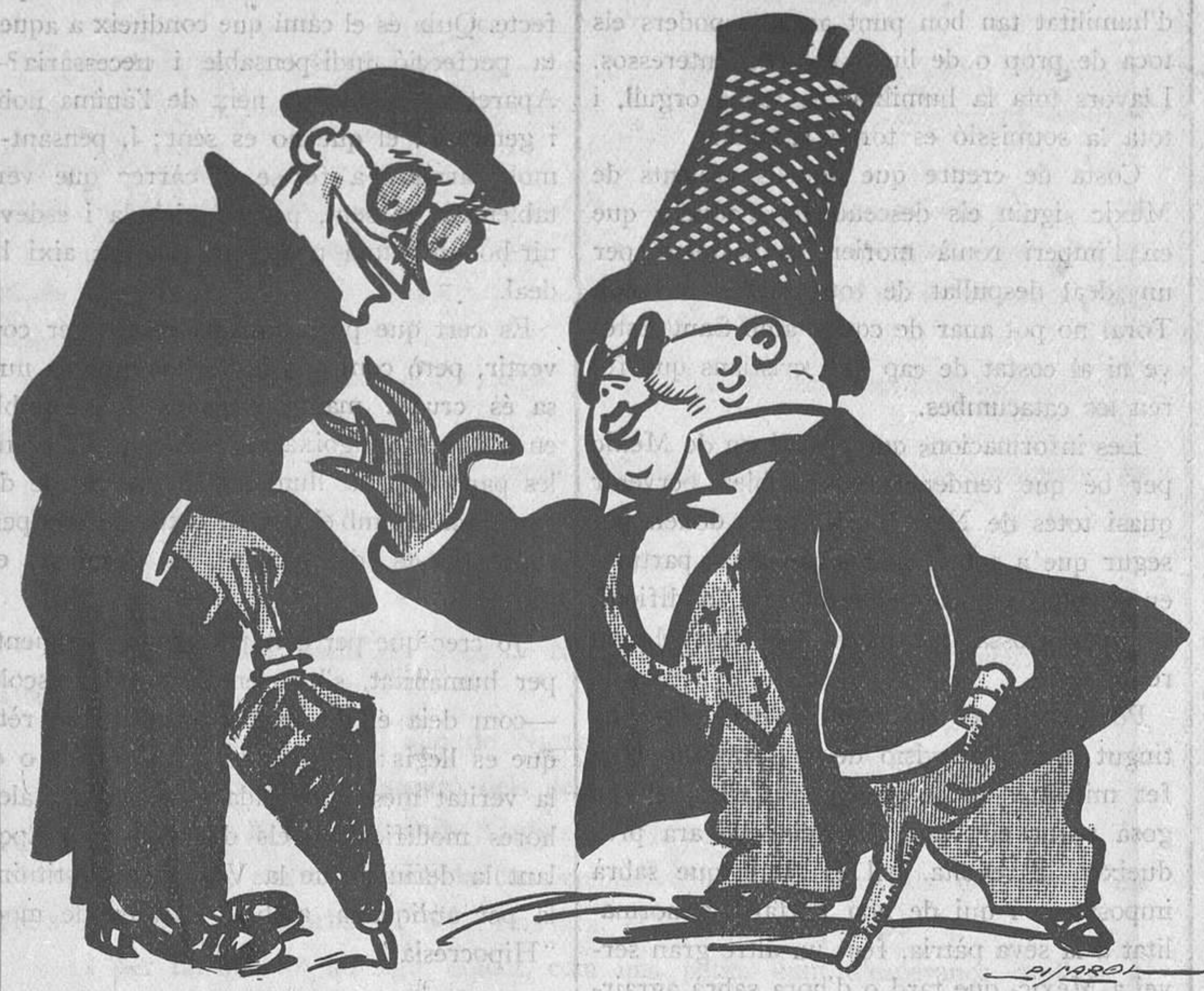
i el metge, al cap d'un temps de fer consultes, per a sortir del poble té un cavall.

SALVADOR PERARNAU

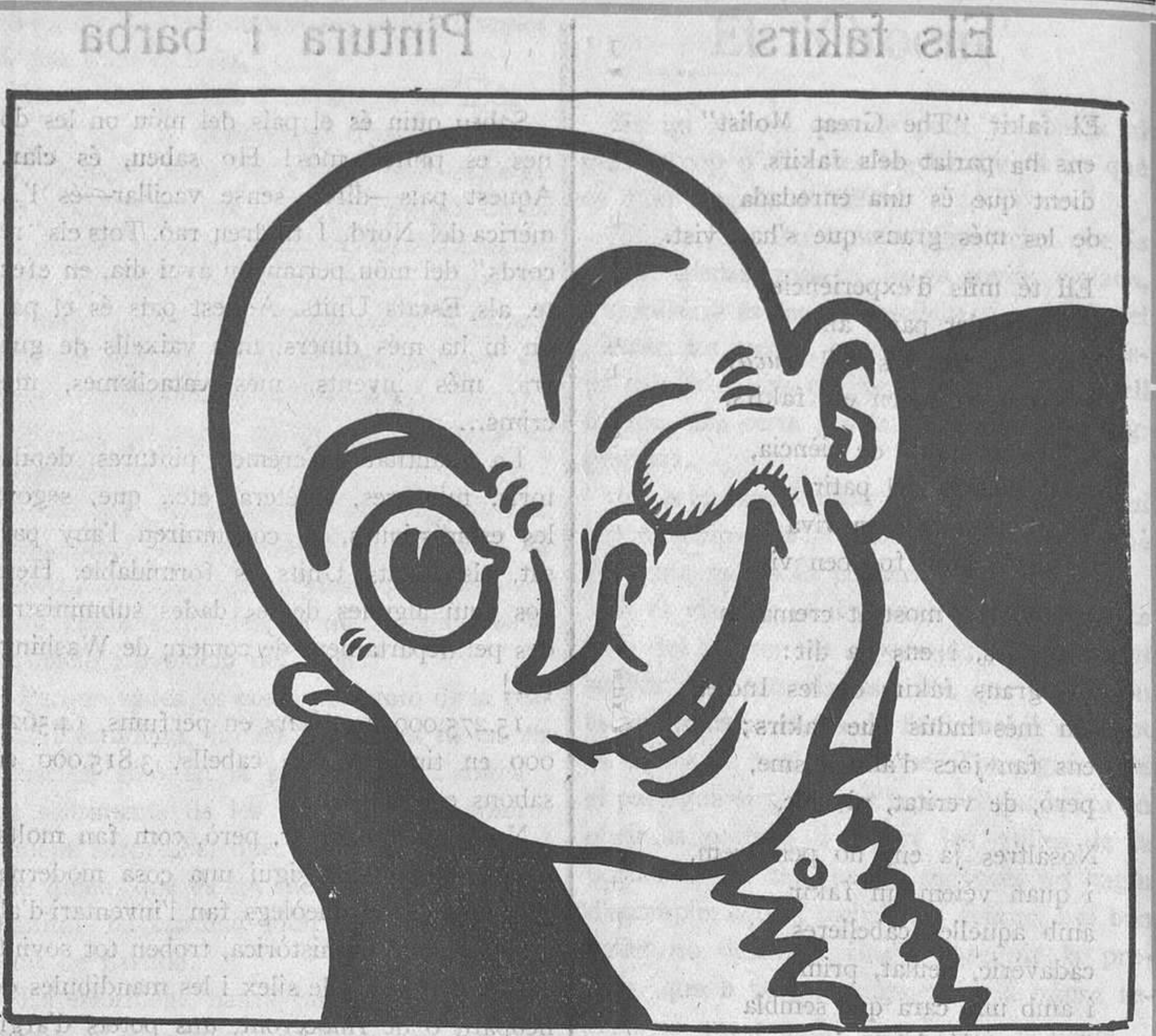
PERECOROMINES

PIG M A L I O

4 Ptes.

—Creguim; els que es queixen de la quaresma no tenen raó. La llagosta, el salmó, el llenguado, no són tan dolents com això.

L'ESDEVENIDOR DE LA RIFETA
Si em casés amb una reina de la bellesa i la fessin "star" de cine a Nordamèrica, quina rifeta!

Esparraguera

Encara que quan surtin aquestes ratlles hagi perdut un xic d'actualitat, parlarem de la polèmica que s'arrencà amb motiu de l'exhibició d'un cartell, anunciant la projecció de la cinta "Ana Karenina", i que anava signat pel nostre company R. Bardés. Nosaltres, que som amics d'ell, i hem sentit la crítica de la banda contrària, podem exposar les opinions de totes dues amb tota seguretat.

El que va fer aixecar el crit al cel, va ésser el que en deien gosadia, de presentar en públic el cartell amb la firma i població—que és aquesta—del dibuixant, a sota; i amb això, senyors intellectuals (?), no existeixen les pretensions que vosaltres soleu suposar, puix em sembla que no es trobaria cap cartell ben fet o mal fet, que no hi hagi firmat l'autor, i amb més motiu en aquest cas, que essent el tal, aficionat, no essent retribuït el seu treball, és la única satisfacció que pot tenir, orgullós—perquè no—, orgullós de què en pasar la vista en el cartell, s'adonin de que, al revés de les pissarres setmanals de l'Ateneo, puguin assabentar-se del programa amb l'obra d'un xicot, que, sense dedicar-se a la cria de pollets, ni haver estudiat cap carrera, presenta la seva modesta obra perquè la jutgin, però no amb injustícia, com han fet.

També digué algú que era mancat de tota regla d'estètica, i ja dirà aquest senyor quina estètica té el segell fet d'ell i que ostenta una societat d'aquesta vila, amb aquells ventanals d'Església que sembla que parlin (?), que només de mirar-los ja fa encostipar, i el conjunt total semblant a una màquina del M. Z. A.

Bé, vaja, senyor mosqueta, confessi que s'ha posat de peus a la galleda; que ha demostrat, una vegada més, tenir molt poc sentit comú, i també la veritat del refrany tan sabut de que, cap geperut no es veu el seu jep n'icap orellut les seves orelles.

Canet de Mar

L'altre diumenge vingué a Canet el mestre Joan Llongueres a donar una conferència sobre música popular religiosa.

Nosaltres, que no som uns perits en l'art de les muses, ens guardarem prou de fer crítica professional, però quant al fons de la qüestió en allò que fa referència a la moral i espiritual del cançoner popular de la nostra terra, sí que hi direm alguna cosa.

Els cants glossats per En Llongueres, eren d'una carrincloneria tan manifesta, que delataven l'esperit estret, l'ambient de superstició, la màxima creença d'esma del típic cançoner presentat pel conferenciant.

L'ànima estobada d'aquells mortals que tot ho confien a allò que ni ells mateixos saben definir, quedava retratada a l'abast de tothom.

Les descripcions d'aquells segadors alts com un Sant Pau, que s'encomanaven a l'hora de l'"Angelus", per lliurar-se del dimoni, aquelles descripcions ens feien llàstima, ens sabia greu que un home com en Llongueres anés cantant-les arreu de Catalunya com una cosa excelsa, com si allò fos la virtut, el segell honorífic de les nostres tradicions.

Hauríem acceptat sense comentari, que ens hagués presentat aquells costums com a mera exposició, com a detall curiós; però enlairar-los com el tresor espiritual d'un país, no podem passar-hi.

També en som de tradicionalistes, nosaltres; però davant la tradició de la fosca i del misteri, davant la tradició del conformisme i la mansuetud sistemàtica, hi oposem la tradició de la llum, aquella tradició de noble i sana rebequeria.

Nosaltres som tradicionalistes conseqüents d'aquelles costums que davant del món retratin la faç de la nostra terra com la d'un poble fort i cap serè; volem que els catalans, si creuen, ho facin amb consciència i no de rutina, i que tinguin l'esperit ben net de supersticions ridícules.

ROC DE FRAGA
SANTIAGO RUSIÑOL
MAXIMESIMALS
PENSAMENTS
2 Ptes.

El canceller Müller, en un discurs pronunciat al Reichstag amb motiu de la discussió del pressupost de la defensa nacional, féu observar que aquests crèdits representen només que un 8 per 100 de l'import del Pressupost total de despeses, mentre que a França en representen un 30 per 100.

Aquestes dades són ben significatives. Si França segueix aquesta política, d'un matís marcadament conservador i imperialista, política representada en el moment actual pel govern Poincaré, anirà perdent l'altíssim prestigi que amb la Revolució, molt merescudament, es guanyà.

Hom diu que el primer viatge de Pius XI tindrà lloc aviat. I que havent posat el Papa els tractats de Latran sobre la protecció de la Mare de Déu de Lourdes, és molt possible que visiti aquest cèlebre lloc pireneic de pelegrinatge.

Bona propaganda!

A Mèxic, la revolta cada dia s'accentua més. Els catòlics apreten més que mai, després de l'execució de Toral, l'assassí del president Obregón.

Les religions han estat la sangonera més gran de la humanitat.

Els homes tenim fam de justícia; però els déus tenen set.

El rei Zagú es vol coronar pel setembre. Ho trobem molt encertat. Es el temps en que Bacus també es coronava de pàmpols i raïms i dansava i saltava d'alegria.

Bon temps pel rei Zogú, si no fos que la tardor ve tan de pressa.

Diuen que els caps rebels de Mèxic són antics amics d'Obregón.

I ara es rebel·len perquè s'ha executat el seu assassí?

Deuen ésser antics mals amics.

Llegim en els diaris del primer de març dues notícies.

Vista d'una causa contra un matrimoni per haver-se aferrat una criatura que va abandonar la seva mare.

L'altre, una criatura de sis dies abandonada al carrer.

La policia busca la mare sense ànima que ha abandonat el seu fill.

Si s'abandona el fill et castiguen; si el recullen, també.

Al senyor Mussolini li han regalat un elefant asiàtic.

Voleu dir que no és una indirecta?

Ens creïem que "El Matí" es quedaria a la lluna. Però es veu que això d'"El Matí" ara és un fet. Ja han fixat la data de la seva sortida.

A nosaltres ens plauria molt que així que sortís "El Matí", ja es barallés amb "El Sol".

Coolidge, en acomiadar-se dels periodistes, els ha dit: "Només m'he ocupat del que era de la meua incumbència".

No tothom pot dir-ho així.

El país del món que entén més bé això de la pau és Costa Rica. Féu-vos el càrrec que té el doble de mestres que de soldats.

En ple segle XX, és possible que un captaire de setanta anys mori de fred i fam sens auxili de ningú. El fet ha ocorregut a Soto (Astúries).

L'enquesta oberta pel govern Italià fa responsable el general Nobile de la pèrdua de l'Itàlia.

Ara això, dona la raó al llibre del malaguanyat Amundsen.

El Govern Civil, en una nota, desmenteix uns rumors inusitats que fan referència als artistes argentins Irusta, Fugazot i Demare, i anuncia que castigarà els propaladors de tals rumors.

L. M.—Vostè es queixa de no veure publicat el seu treball. Pensi que moltes vegades, nosaltres els acceptem... però la censura els tira al cove. De manera que no en tenim la culpa.

"Roc de Fraga" (Canet de Mar).—Molt bé. Segueixi enviant.

J. I. (Esparraguera).—Anirà. Però en cròniques futures, procureu ocupar-vos d'assumptes més interessants.

P. A. (Monistrol).—Ens resistim tant com podem a acceptar versos per a "La Campana". A més a més els que ens envieu són massa llargs.

D. C. O. (Granollers).—Llegeixi la resposta que donem al senyor L. M. i apliqui-la al seu cas.